

Konwiktorska

Dzielnice: Śródmieście

Osiedla: Muranów

Atrybuty: Nazwy pochodzące od wyrazów pospolitych

Rok utworzenia nazwy: 1770

Opis

Ulica została wytyczona dla konwiktów (internatu dla uczniów szkół katolickich) jezuitów w XVIII w.

Ciekawostki

Została wytyczona jako Konwiktowa w 1754-7 w związku z budową konwiktów jezuitów, który został zlikwidowany przez KEN w 1777. Dzisiejszą nazwę otrzymała w 1770. Powstała zamiast szkolnej alei dojazdowej jako pełnoprawna ulica w 1780 i kilka lat później ulicę wybrukowano. Strona północna była niezabudowana, południową zajmowały drewniane domki z ogrodami. W 1851 usunięto wszelkie zabudowania ze strony północnej w związku z budową esplanady Cytadeli. W latach 30 XX w. ulicę wybrukowano i obstawiono 9-płomiennymi latarniami gazowymi. W 1944 zniszczono większość zabudowy ulicy.

Stan obecny:

Nr 1: Kamienica Charzewskiego. Powstała w 1818-9 dla kupca Jana Charzewskiego. Na 11-osiowej fasadzie umieszczono główki Merkurego. W 1882-3 połączono kamienicę z narożną kamienicą przy Zakroczymskiej. Roboty adaptacyjne prowadził W. Grabowski. Budynek został zniszczony w czasie powstania warszawskiego.

Nr 2: Szkoła Przemysłu Graficznego. Zbudowany w 1928-31 wg proj. Czesława Przybylskiego w stylu funkcjonalnym. Z braku pieniędzy nie zrealizowano całości projektu, zbudowano jedynie część warsztatową i mieszkalną (zachodni), rezygnując z teoretycznej, której początek stanowi trójosiowe przedłużenie budynku od wschodu. Całość miała kosztować 1300 tys. zł, a koniec prac zaplanowany był na 1930. W 1931 szkoła się tu przeniosła i były plany dokończenia budowy, ale wybuch wojny stanął na drodze. Sama szkoła powstała w 1926 na ul. Składowej. Nowoczesna, pierwsza w Polsce

3,5 roczna kształcąca drukarzy, maszynistów offsetowych i fototechnicznych, składaczy... Jednym z wykładowców był Adam Póltawski, grafik i typograf, projektant banknotów z okresu międzywojennego. Po wojnie zajęcia podjęto już w 1945. W 1954 przyjęta została obecna nazwa: Technikum Poligraficzne, które w 1968 przeniesiono na ul. Stawki. Obecnie mieści się tu Instytut Poligrafii Politechniki Warszawskiej.

Nr 3: Pałac Sierakowskiego, zwany również Koszarami Sierakowskiego. Zbudowano na planie podkowy w 1780 dla kasztelana płockiego Maksymiliana Sierakowskiego. Maciej Antoni Sierakowski, biskup inflancki kupił tereny po zlikwidowanym konwicie jezuickim i oddał je bratu Maksymilianowi. Z powodu braku miejsca, nie było tu ogrodu, tylko dwa dziedzińce: mały przedni i długi, lecz wąski gospodarczy z tyłu w 1796 stały tam 2 niewielkie budynki. W 1819 stały tam stajnie i wozownie. W 1818 za 64 tys. zł pałac odkupiła Rządowa Komisja Wojny na koszary dla rezerwy, żonaty, koni i furgonów pułku, przerabiając budynek wg planów Jakuba Kubickiego. W 1921-9 Kubicki zbudował jeszcze 2 budynki gospodarcze, dziś nie istniejące. Między 1831-52 budynki wykorzystywane były przez rosyjskie wojska. W latach 1852-9 miał tu swą przejściową siedzibę szpital św. Ducha do którego przygotowali budynek Andrzej Gołński i Leon Borzęcki. Wkrótce jednak szpital przeniesiono na Elektorálną. Od 1861 do 1939 stacjonował tu Pułk Grenadierów Jekaterynburskich. W 1919 budynki stały się koszarami wojska polskiego. W 1939 pałac został uszkodzony podczas bombardowania, a w 1944 został zupełnie zniszczony; w 1951-4 odbudowany wg proj. Barbary Andrzejewskiej, wzorującej się na podstawie rysunku Kubickiego. Dziś należy do NFZ.

Nr 5: Drewniany dworek Zabłockich. Na jego miejscu w 1874-5 budowniczy Józef Bem wystawił murowane stajnie, a w 1878-9 Ludwik Kwiatkowski wznosił tu murowaną, parterową oficynę. Na pocz. XX w. stanęła tu jeszcze 4-pietrowa oficyna.

Kamień upamiętniający dom, w którym mieszkał Piotr Bardowski, stracony na stokach Cytadeli 28.01.1886. Kamień ten położono 28.01.1956 dla upamiętnienia 70 rocznicy stracenia proletariaczyków: Stanisława Kunickiego, Piotra Bardowskiego, Michała Ossowskiego i Jana Pietrusińskiego. Kamień stoi za pałacem Sierakowskiego. Budynki zostały zniszczone w czasie Powstania Warszawskiego.

Nr 6: KS Polonia Warszawa. Klub założono w 1911. Obiekt klubu zaprojektował Tadeusz Tołwiński, realizując plany dopiero w 1930. Do II wojny ukończono murawę, bieżnię i trybunę. Trenował tu swego czasu marsz. Józef Piłsudski. Odbudowując stadion po wojnie, w 1950 dobudowano gmach klubowy wraz z basenem.

SEKCJE: Piłka nożna: 1921: II miejsce, 1946: I miejsce (bez trenera, boiska, trenująca wśród ruin miasta, stała się wówczas symbolem zmartwychwstania Warszawy)

Nr 7: Polski Związek Niewidomych.

Nr 9: Towarzystwo Pomocy Głucho Niewidomym.

Centralny Zakład Wydawnictw i Nagrań PZW.

~ Jezuicki Konwikt Collegium Nobilium. Założony w 1752 wzorem szkół pijarskich i teatyńskich, z internatem dla wysoko urodzonych. Od ulicy konwikt oddzielały oficyny, z tyłu mieścił się ogród. Naukę zaczęto na ul. Jezuickiej, potem ks. Jan Ciecierski kupił od Marianny Potockiej stary pałac Kotowskich. Wreszcie Kolejny zarządca uczelni, ks. Karol Wyrwicz nabył teren tutaj i zamówił u Eiframa Schroegera plany dla konwikt. W 1772 powstały pierwsze budynki wg proj. Efraima Schroegera, ale strawił je pożar rok później. Do 1777 szkoła istniała została skasowana decyzją KEN, ale budynki nie zostały odbudowane z uwagi na kasatę zakonu. Ich resztki stały jeszcze w latach 40 XIX w., na tyłach kamienicy Schultza z 1816. Budynki zostały zniszczone w czasie Powstania Warszawskiego.

Data nadania nazwy: rok 1770

